

ningar, synes, att de mycket väl kunna bära en billig beskattning på sin tillverkning. Enär den maltskatt, jag därför ämnar föreslå, är den samma skatteregleringskomitén föreslagit, ber jag äfven få hänvisa till dess motivering och förslag, som finnas i dess betänkande sid. 305—307; och med anledning deraf och af det anförda anhåller jag få vördsamt hemställa,

att en maltskatt måtte af Riksdagen beslutas att utgå med åtta öre per kilogram torkadt eller rostadt malt, som uppväges före kokning, eller alternativt med fyra kronor för hvarje hektoliter torkadt eller rostadt malt, som uppmätes före krossning, och att, om denna maltskatt beslutas, Riksdagen äfven behagade besluta att i skrifvelse till Konungen underdånigt anhålla om utfärdande af författning, innefattande nödiga föreskrifter för kontroll på den beslutade maltskatten vid tillverkning af maltdrycker för afsalu.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 18 Januari 1884.

C. Carlson.

N:o 17.

Af Herr **C. Carlson** i Fridhem: *Om nedsättning i tullen å kaffe.*

Vår tulltaxa är ingalunda tillfredsställande därför, att deri förekomma höga tullsatsar å varor, som icke kunna produceras inom landet, men som af allmänheten begagnas, då deremot varor, som inom landet produceras äfvensom s. k. lyx- och öfverflödsvaror, äro ringa eller

intet beskattade. Jag vore därför benägen att föreslå åtskilliga förändringar i tulltaxan, men skall inskränka mig att föreslå endast en förändring, och de vackra ord, som yttrades vid taxans antagande inom Riksdagen, uppväcka hos mig de största förhoppningar, att mitt förslag skall vinna dess bifall. Det yttrades nemligen då, att lifsförnödenheterna för de fattige ej borde fördyras genom höga tullsats. Men i strid mot denna grundsats är — förmodligen af åldrigt, häfdvunnet bruk — en vara, som nu mera blifvit en behofs- ja en lifsförnödenhetsvara för hela svenska nationen och begagnas så väl af millionären som af fattighjonet, belagd med en allt för hög tullsats, ända till 25 % af varans värde. Jag åsyftar artikeln kaffe, som är belagd med en tull af 26 öre per kilogram, hvilket utgör något öfver elfva öre skålpundet. Att kaffe, som är en oskyldig, upplifvande dryck skall vara belagd med en så hög tull, torde ej kunna bestridas vara mindre rättvist. En framstående kemist har yttrat, att spritdrycker äro ålderdomens mjölk, men erfarenheten och vetenskapen jäfva detta påstående. Deremot kan man — jag tror det — med goda skäl tillämpa nämnda yttrande på kaffe, ty antalet af de personer, hvars hufvudsakliga näring i ålderdomen utgöres af kaffe, är ej ringa.

Såsom finansskatt betraktad lemna kaffetullen till statskassan en ganska anseelig tribut, öfver tre millioner årligen, hvilken inkomst den hittills må hända ej kunnat undvara.

Men nu, då de vid förlidet års riksdag beräknade inkomster till riksstaten lemna ett betydande öfverskott, bör väl i första hand den orättvisa kaffetullen åtminstone nedsättas, om den ej kan helt och hållet borttagas.

Jag vågar därför vördsamt föreslå, att i tulltaxan må beslutas den förändring,

att den å kaffe åsatta införseltullen, 26 öre per kilogram, nedsättes till 12 öre, och att tillämpningen af denna förändring måtte börja med 1885 års ingång.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 18 Januari 1884.

C. Carlson.